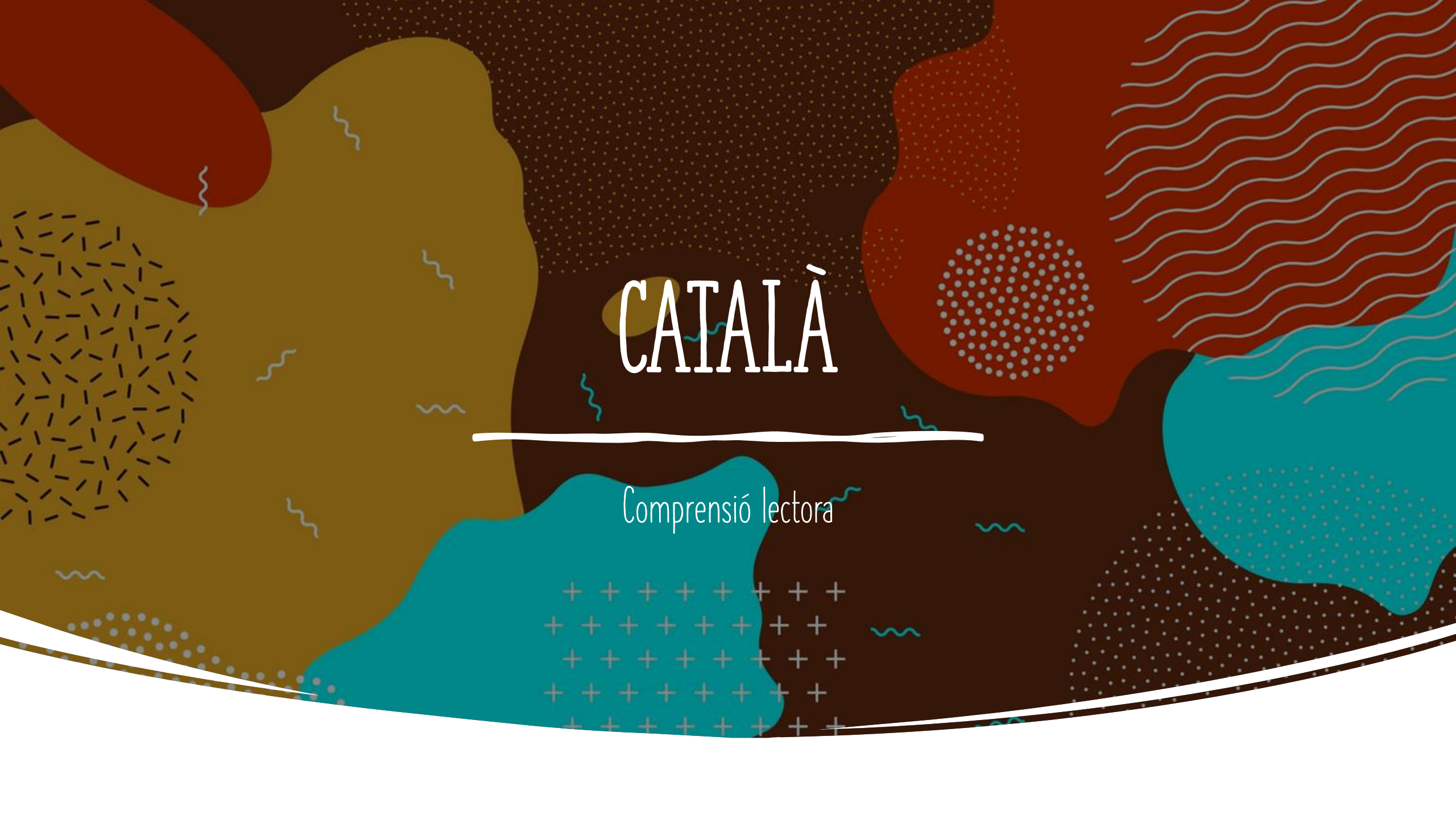

CATALÀ

Comprensió lectora

COMPENSIÓ LECTORA:

- Llegeix el text i respon a les preguntes a un full.

- ABANS DE LA LECTURA:

- Mira les imatges.

- Quin caràcter i quines coses creus que li agrada fer a aquest monstre

LECTURA:

Una vegada hi havia un monstre jovenet que no coneixia gairebé res del món que coneixem nosaltres, perquè ni anava a escola ni mirava la tele.

El monstre feia aquella olor natural de meló barrejat amb castanya que solen fer els monstres. No feia gaire soroll; només bramava i ballava a ritme de rock quan no el podia sentir ningú.

No era ni petit ni gros, ni prim ni gras, ni es queixava del fred ni de la calor. I això el podia fer semblar ensopit, però no n'era ni poc ni gaire. Podem ben assegurar que parlem d'un monstre interessant i molt especial.

Algú pot pensar que tots els monstres en són, d'especials. Cert, qui ho pensi, té raó; són especials, i n'hi ha de moltes menes: uns que fan por, uns que fan riure, uns altres que fan venir son... De monstres, com de persones, no n'hi ha dos d'iguals.

Però deixem de parlar dels monstres en general per explicar la fila que feia el protagonista d'aquesta història.

Mirat des de dalt es veia pla, com un platet volador o com una ensaïmada de Mallorca i, segons com, també semblava una gran orella amb tot d'orelles més petites. Mirat des de baix, cosa que resultava ben fàcil quan estava girat de panxa enlaire, semblava una col·lecció de potes.

Disset en tenia, i disset potes es diu molt aviat. Es diu aviat, però comptar-les ja és una altra cosa.

No té res de fàcil comptar potes fins a disset! Primer perquè en són moltes, i segon perquè no paren de bellugar-se i d'embolicar-se. Comences així: dues, quatre, sis... i quan arribes a vuit ja et perds, i a deu, ja has de tornar a començar.

Una feinada, nano, i molta paciència.

De tota manera, ara mateix no estem per comptar potes de monstre, sinó per fer anar la història endavant i acabar de deixar ben clar com era aquest de qui parlem: una orella amb orelles, unes disset potes més o menys i un dit de manar.

Poseu atenció: si algú encara no sap quin és el dit de manar, que es miri la mà i faci veure que mana. Ja veurà com un dels cinc dits, el més manaire de tots, se li dispara de cop.

I ara que ja hem fet l'experiment , continuem la història.

El dit de manar del monstre no manava gens ni mica. De seguida veurem per què.

El monstre havia aparegut al sostre de l'ascensor d'una escala de pisos, però ningú sap ni en quin moment ni com s'hi havia enfilat, ni d'on venia, ni quin dia feia els anys.

De debò de debò, ningú no sabia res de res perquè ningú no el veia, i aquí hi ha el fet més extraordinari: el monstre que diem havia aconseguit una cosa molt curiosa i interessant, no sabem si expressament, jugant o sense voler.

Havia aconseguit fer-se invisible per mitjà d'un sistema que no falla mai i funciona estupendament: el sistema que consisteix a no tenir cap color. Cap ni un. Ni blau ni vermell ni verd ni rosa! Ni blanc ni negre ni gris ni groc! Increïble!

No el veia ningú, i per tant, ningú no en feia cas.

I és clar, era ben inútil que fes servir el seu dit de manar. Ja podia anar manant!

Ben mirat i remirat, el monstre de cap color feia una mica de pena.

Maria Dolors ALIBÉS: *Monstre busca monstra* (adaptació). Barcelona, Editorial Cruïlla, 1999.

DESPRÉS DE LA LECTURA

- 1- EL TEXT DIU:

Una vegada hi havia un monstre jovenet que no coneixia gairebé res del món que coneixem nosaltres, perquè ni anava a escola ni mirava la tele.

- I estàs d'acord?
- Hi ha altres maneres d'aprendre? Explica-les

DESPRÉS DE LA LECTURA

- 2.- Contesta a aquestes preguntes:
 - . On havia aparegut el monstre?
 - . Per què costava comptar les potes del monstre?
 - . Per què feia pena?

DESPRÉS DE LA LECTURA

Per què el monstre no podia fer servir el dit de manar?

– I tu, el fas servir?

– Per quines altres coses es fa servir aquest dit?

3. DIBUIXA EL MONSTRE D'AQUESTA HISTÒRIA. FIXA'T EN LA SEVA DESCRIPCIÓ.

